

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per
Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum,
quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia
Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 652. Quid sit substitutio directa, quid indirecta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](#)

CAPUT IV.

De Substitutione.

Quæst. 651. Quid & quotuplex sit substitutio.

RESP. Ad primum: substitutio (cujus materiam ab utilitate & in scholis & curiis frequentia mirè depraedicatam vide apud Muller. ad ff. de vulg. & pupill. subf. th. 9. lit. n.) largius sumpta, pro ut complectitur substitutiones, quæ etiam in codicillis; legatis, fideicommissis, donationis causâ mortis fieri possunt, definiri potest; quòd sit vocatio unius vel plurium loco alterius aut aliorum ad rem aliquam per ultimam voluntatem. ita ferè Covar. in c. Raynnt. de testam. c. 16. §. 4. num. 1. Molin. tr. 2. d. 182. num. 1. Dicitur primò: *vocatio*: quòd est quid latius quam institutio, adeoque rationem generis subire potest respectu substitutionis latius & pressius accepta; cum nomen vocacionis institutio, per quam, ut mox dicetur, etiam substitutioni pressius accepta conveniat; è contra verò institutio in legatis, fideicommissis codicillis locum non habeat, sed solum in hæreditate. juxta L. eam. quam c. de fideicom. Dicitur secundo: *ad rem aliquam*; ut quoque in codicillis, legatis, locum habere indicetur. Substitutio pressius magisque propriè accepta; quòd sit subordinata institutio secundi hæredis in defectum primi, seu primò instituti hæredis, dum nimirum is nollet, vel non posset adire hæreditatem. sumitur ex L. 1. in pr. ff. de vulg. subf. Dicitur autem primò: *institutio*: cum substitutio non minus sit institutio propriè talis, quam prima institutio hæredis, vel etiam institutio simplex sine ulla substitutione facta, perque hoc ipsum differt, ut jam dictum, à substitutione generalius accepta. Dicitur secundò: *secundi hæredis*: quod vocabulum hic sumitur in tota latitudine, ita ut comprehendat omnium successivè vocatorum substitutiones, venturique omnes substitutiones secunda seu secundi hæredis; queuadmodum omnes nuptiæ, et si sint tertiae vel ulteriores, veniunt nomine secundarum nuptiarum; quia primas subsequuntur. Muller. l. c. th. 10. lit. y. Wieltn. b. t. num. 167. Non tamen, ut Idem, omnes secundi instituti, seu secundo loco nominati hæredes; ut dum dicitur: Titius hæres est: Caju hæres esto: dici possunt substituti; cum eo ipso non suppleant defectum prius scriptorum seu nominatorum.

RESP. Ad secundum: secundum varios modos, quibus, variasque conditiones sub quibus, & causas, ob quas sit substitutio, variè à variis dividitur strictè seu pressius accepta substitutio. Et quidem communius dividi solet primò generaliter in directam & indirectam; directa dein in vulgarem, pupillarem, exemplarem, reciprocam seu breviloquam, compendiosam seu militarem. de quarum nunc singulis in particulari.

Quæst. 652. Quid sit substitutio directa, quid indirecta.

RESP. Directa est ea, quæ sit verbis directis resipientibus immediate factum testatoris, sive quæ quis immediate ab ipso testatore absque ministerio alterius intermediet personæ, puta, primi in-

stituti hæreditatem consequitur; ut dum testator dicit: hæredem instituo Titium, qui si hæres non erit (nimirum quia non vult, vel quia non potest) hæres meus sit Caju: vel hæredem substituo Cajum. Indirecta seu obliqua, quæ & fideicommissaria dicitur, est, quæ quis hæreditatem consequitur, non immediate ab ipso testatore, sed mediante ministerio primi instituti, juxta tamen dispositionem testatoris, dum hic primum institutum gravat, rogando seu mandando, ejusque fideicommittendo, ut hæreditatem ex toto vel ex parte substituto à se relinquat seu restituat, dicendo v. g. Lucium hæredem instituo, voloque ut is hæreditatem relinquat sempronio. ita cum communi Abb. in c. Raynnt. b. t. Jafon. rubr. ff. de vulg. & pupill. subf. Pirk. b. t. num. 6. Et de substitutione indirecta infra, ubi de fideicommissis hic solum notandum, quod differat à directa in eo, quod indirecte institutus detrahatur quartam partem seu trebellianicam, de qua quoque infra; directe vero substitutus capiat totam hæreditatem sine diminutione. Pirk. l. c. Reiffenst. b. t. n. 559.

Quæst. 653. Quid sit substitutio vulgaris, qualiter se extendat ad utrumque casum, nempe tam quando primus institutus non potest, quam quando non vult adire hæritatem.

RESP. Ad primum: substitutio vulgaris est, quæ quivis testandi capax quemvis hæritatis vel legari capienda capacem, cuius primo instituto in casus vulgares, impotentiae & nullitatis subrogare potest. Covar. de testam. c. 16. §. 4. n. 3. Bart. in l. 1. ff. de vulg. & pupill. n. 5. Zoës. ibidem. n. 1. Pirk. b. t. n. 61.

RESP. Ad secundum: propter utrumque casum fieri potest, ut hæredem ex testamento habeat, & ne alias propter utrumque casum hæritas caduca fiat & ad fiscum deveniat. juxta l. unit. de caduc. tol. in quo convenienter omnes, potestque id fieri modo duplici; nimirum vel generalibus verbis utrumque casum comprehendendo, dum v. g. generaliter & absolute diceret: Titium hæredem instituo, qui si hæres non erit (qualiter ob utrumque casum potest esse non hæres) substituo Cajum. vel utrumque casum expressis & specificis verbis exprimendo, dicendo, v. g. Titium hæredem instituo, qui si hæres esse non vult, vel non potest, substituo Cajum. Quod si vero unum casum tantum exprimat dicendo: Titium hæredem instituo, qui si hæres esse noluerit, substituo ei Cajum: adhuc substitutionem se extendere ad utrumque casum, cum communissima tradunt. Covar. l. c. Molin. l. c. d. 187. num. 2. Gomez. var. resol. c. 3. num. 10. Graffl. de success. v. substitutio. q. 1° num. 7. Perez. ad cod. tit. de vulg. subf. num. 3. de Lugo. Tom. 2. d. 24. n. 144. Wieltn. b. t. num. 169. Reiffenst. num. 562. Hunn. Stryck. Barry & alii, quos citat & sequitur Lauterb. ad ff. cit. tit. §. 12. item Muller. ibidem, citatis Alex. vol. 1, conf. 2. col. §. Arumæ, ad Inst. d. 8. th. §. Menoch.